

РЕШЕНИЕ

№ 6185

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1770** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от „А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], чрез А. В. Д. – главен изпълнителен директор и М. М. – изпълнителен директор, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-29002920007886-091-001/06.12.2021 г. в частта, потвърдена с решение № 75/17.1.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в която част е постановен отказ за възстановяване на ДДС по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, в размер на 2 621 650,69 лв., върху несъбрани вземания за 2015 г.

Жалбоподателят оспорва така определените задължения.

Твърди, че ответникът неправилно е обосновал извода си изцяло на разбирането, че жалбоподателят претендира възстановяване на ДДС по доставки, плащането по които е станало изискуемо през 2015 г., което не отговаря на събраните доказателства. Дружеството претендира възстановяване на ДДС по доставки, чийто давностен срок е изтекъл през 2015 г., а тяхната изискуемост е настъпила по-рано. Оттук и неправилно е приложен материалният закон. Липсва цялостен анализ на фактите. Не са обсъдени възраженията на жалбоподателя по същество. Оспорва тезата на ответника, че в рамките на ревизионното производство не може да бъде извършена претендираната от

дружеството корекция поради твърдяно отсъствие на директен ефект на чл. 90, пар.1, от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. СЕС нееднократно е имал възможност да посочи, че ако се установи траен характер на вземането, т.е. ако е налице сигурност и обосновано висока вероятност, че то няма да бъде събрано, намаление на задължението за ДДС следва да бъде допуснато. Относно цедираните от жалбоподателя на трети лица вземания също оспорва изводите на ответника, че за тях не следва да се възстанови ДДС. В случая не дружеството жалбоподател, а приобретателят на вземането е трето лице. Твърди, че за доставчика частта от вземането, за която не е получил плащане по цесията или по самото вземане е окончателно несъбираема, поради което има право на възстановяване на ДДС. Същевременно, данъчната администрация не може да начислява ДДС за размер, който надвишава полученото по самото вземане. Пълното и частично неплащане на цената не може да е основание за издаване на кредитно известие „поради наличието на дерогация“, от която България се е възползвала във връзка с транспонирането на чл. 90, пар.1 от Директивата за ДДС, в чл. 115 ЗДДС. От друга страна обаче, данъчните органи указват на данъчно-задължените лица, че следва да прилагат чл. 115 ЗДДС дори и при случаи, попадащи в обхвата на дерогацията. Неиздържано е становището, че данъкът е невъзстановим с оглед нормата на чл. 85 ЗДДС, тъй като липсва законов способ за това. Не са изискани документи, не е спазено изискването за служебно начало. Налице е непротиворечива практика на административните съдилища по казуси като процесния.

Ето защо моли да се отменят оспорените актове. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-29002920007886-020-001/ 15.12.2020 г., връчена по електронен път на 16.12.2020 г., издадена от Р. Г. С., на длъжност началник сектор към отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО, оправомощена със Заповед №ГДО-132/13.07.2018 г. на директора на ТД на НАП ГДО, е възложено извършването на ревизия на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди: от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-29002920007886-092-001/05.10.2021 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е направено възражение, прието от ревизиращите органи като неоснователно.

Ревизията е приключила с РА №Р-29002920007886-091-001/ 06.12.2021 г., издаден от Р. Г. С., на длъжност началник сектор в ТД на НАП ГДО – орган, възложил ревизията и Д. С. Д., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП ГДО – ръководител на ревизията. РА е връчен на 14.12.2021 г.

Дейността на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е изграждане, използване и поддържане на

мобилна клетъчна мрежа – цифрова, стандарт GSM, с национално покритие и предоставяне на съответните далекосъобщителни услуги, изграждане, поддържане и опериране на комуникационни системи в България и в чужбина и предоставяне на съответните далекосъобщителни услуги. За осъществяването на тази основна дейност дружеството може да развива съпътстващи търговски дейности, непротиворечащи на действащото законодателство. Притежава необходимите лицензи за извършване на дейността си. Извършва своята търговска дейност в магазини на територията на цялата страната.

През 2019 г. жалбоподателят е подал в приходната администрация искане с вх.№26-А-8216/02.07.2019 г. /не представено с преписката от ответника, но предвид възпроизвеждането му в официални писмени документи следва да се приеме, че е подадено такова искане, както и да се приеме за установено съдържанието, което е възпроизведено там/ за корекция на резултатите си за всеки от данъчните периоди по смисъла на чл. 88 от ЗДДС в годините от 2014 г. до 2016 г. и съответно за възстановяване на явяващия се надплатен за тези периоди ДДС, формиращ част от лоши вземания на дружеството, възникнали в периодите от 2011 г. до 2013 г.

Във връзка с искането на дружеството е издаден Акт за прихващане и възстановяване №П-29002919122225-004-001/12.11.2019 г., с който претенцията на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД не е уважена. С решение №154/29.01.2020 г. директорът на Дирекция ОДОП – С. ДОДОП обявява А. за нищожен. „А1 БЪЛГАРИЯ“ обжалва акта по съдебен ред, както и решението на ОДОП. По жалбата на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД в Административен съд София-град е образувано дело №2743/2020 г., като с определение №4614/25.06.2020 г., съдът я оставя без разглеждане, а с определение №6559/03.09.2020 г. се допълва определение №4614/25.06.2020 г. и се оставя без разглеждане жалбата срещу решение №154/29.01.2020 г. на директора на ОДОП поради процесуална недопустимост - по аргумент от нормата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК, решението на директора на ОДОП не подлежи самостоятелно на съдебен контрол.

Двете определения на Административен съд София-град са обжалвани пред Върховният административен съд на Република България, който намира, че обжалваните определения са правилни и ги оставя в сила с определение №14344 от 19.11.2020 г.

Процесната ревизия покрива част от периода, за който дружеството претендира корекция на данъчните си резултати по смисъла на чл. 88 от ЗДДС (а именно януари – декември 2015 г.). Сумите, с които се иска корекция в посока намаление на данъчните резултати, са посочени по месеци в таблица, като общата стойност на данъка за ревизирания период 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г. е в размер на 2 621 650,69 лв. Общата сума на тези несъбрани и несъбираеми вземания (лоши вземания) се образува от три, отделни групи вземания:

Група 1 се състои от лошите вземания, генерирани в рамките на обичайната търговска дейност на А1, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2014 г. – 14 394 346,55 лв. Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2015 г. – 2 696 270 10 лв. Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2016 г. – 2 758 554,58 лв.

Група 2 се формира на базата на лошите вземания, генерирани в рамките на обичайната търговска дейност на жалбоподателя, цедирани от него на трето, несвързано лице през 2018 г., тоест след внасянето на ДДС върху същите в

националния бюджет. Цедираните вземания са били продадени за 3.3% от първоначалната им стойност. Разликата до номиналната стойност на цедираните вземания не е заплатена на дружеството от клиента или трето лице. Тези вземания са в следните размери:

— Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2014 г. – 30 919 080,58 лв.

— Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2015 г. – 7 317 804,68 лв.

— Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2016 г. – 5 576 461,62 лв.

Група 3 се състои от лошите вземания, генерирани в рамките на обичайната търговска дейност на Близу, чийто титуляр към датата на подаване на настоящото искане е А1, в качеството си на универсален правоприемник на Близу, както следва:

— Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2015 г. — 5 715 829,27 лв.

— Вземания, които са отписани и по отношение на които 3-годишният срок от изискуемостта им е изтекъл през 2016 г. – 4 100 845,11 лв.

В тази връзка е поискано да бъде извършена корекция на резултата на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за всеки от данъчните периоди по смисъла на чл. 88 ЗДДС в годините 2014 г. - 2016 г.; да бъде извършена корекция на резултата на Близу, чийто универсален правоприемник е А1, за всеки от данъчните периоди по смисъла на чл. 88 от ЗДДС в годините 2015 г. - 2016 г.

С искането, на електронен носител, е представена детайлна информация за посочените суми на ниво фактура за всяко едно несъбираемо вземане (включително номер и дата на издаване на всяка една фактура, неплатена сума по съответната фактура, неплатен ДДС, формиращ част от несъбраното вземане по фактурата и т. н.). Органите по приходите при издаването на ревизионния акт са приели претенцията на ревизираното лице за неоснователна - съгласно чл. 115 от ЗДДС намалението на данъчната основа на доставка става с издаване на кредитно известие. Същевременно, съгласно чл. 85 от ЗДДС, данъкът е изискуем от всяко лице, посочило данъка във фактура. Констатирано е, че към искането за възстановяване не са приложени, нито се твърди, че са налични издадени кредитни известия. Предвид това е прието, че не е възможно извършването на корекции в рамките на процесните данъчни периоди. От дружеството не са представени доказателства за предприети мерки срещу длъжниците, спиращи или прекъсващи изтичането на съответния давностен срок, включително доказателства за отказ на длъжника за плащане с позоваване на изтекла погасителна давност. По отношение на вземания от лица, които са осъществили покупката на услуги под ДДС номер, с оглед спазване принципа на данъчен неутралитет издадените кредитни известия следва да се предоставят на получателите по доставката.

Относно цедираните вземания, за които също е поискано възстановяване на данък, е посочено, че те представляват чужди вземания, за които не следва да се претендира корекция на данъка поради липса на активна правна легитимация на цедента. Подчертано е, че единствената подобна възможност е предвидена по отношение на цесия по повод факторинг, при която данъчно задълженото лице запазва контрола върху вземанията, но процесният случай не е такъв. Отделно от това е посочено, че не е налице основание за намаляването на данъчната основа с несъбрани вземания

съобразно чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО, доколкото Република България се е възползвала от правната възможност по чл. 90, ал. 2 от Директивата да дерогира правилото на чл. 90, ал. 1.

Ревизионният акт в тази му част е потвърден от ответника в оспореното в това производство решение, а именно по отношение на искането на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за възстановяване на ДДС за всички данъчни периоди на 2015 г. Прието е, че корекцията на начислен ДДС в хипотезата на липсващо частично или пълно плащане по извършената доставка следва да се извърши едва когато вземането стане окончателно несъбираемо или доставчикът ангажира доказателства, че е вероятно плащането да не бъде получено. При определяне на задълженията за ДДС за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. вземане за възстановяване би могло да възникне само по отношение на този данък, за който именно в този период са били налице основания да се твърди, че е начислен по доставки, по които вземането е несъбираемо или няма вероятност плащането да бъде получено. Оттук и изводът, че за пълния размер на претендирания ДДС по доставки, плащането по които е станало изискуемо през 2015 г., обективно е невъзможно да се приеме, че са налице доказателства за несъбираемост в периодите в обхвата на ревизията, тъй като към този момент спрямо тях дори не е изтекъл 3-годишният срок на погасителната давност по чл. 111 от ЗЗД.

По делото е прието заключение по ССЕ, изготвено въз основа на данни от билингвата система на жалбоодаателя и на дружеството, на което е правоприемник. От заключението се установява, че несъбраните вземания по фактури за доставки на стоки и услуги от клиенти, за които през 2015 г. е изтекъл 3-г. давностен срок, считано от датата на изискуемост /дати на падеж/ са в общ размер от 14772013,28 лв., а ДДС по тях е общо в размер на 2462002,21 лв. Общият брой на несъбраните вземания е 402753 бр. От тях цедираните вземания се установяват по табл.№ 3, стр. 8 от заключението, л. 277 от делото

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, предвиждащ, че съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му, намира следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Оспореното в това производство решение е издадено от компетентен орган –директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По отношение спазване на материално правните норми.

На първо място, следва да се отбележи, че страните не спорят относно установената

по делото фактическа обстановка. Процесните вземания, тяхната изискуемост, както и цедирането на трети лица на част от вземанията са установени още в рамките на ревизионното производство. Тези установявания се потвърждават и от представените по делото доказателства, вкл. и от заключението по ССЕ.

Възстановяването на ДДС, както бе посочено по-горе, е отказано поради неиздаване от страна на жалбоподателя на кредитно известие (КИ) по реда на чл. 115, ал. 3, предложение второ ЗДДС, като е прието, че това е условие за упражняване на правото на възстановяване на ДДС.

Действително, чл. 115, ал. 5 ЗДДС изисква КИ да се издава в два екземпляра, единият от които трябва да бъде връчен на получателя по доставката. Получателят от своя страна, трябва да отрази КИ в дневника за покупките си в изпълнение на чл. 124, ал. 5 ЗДДС, като по този начин коригира ползвания данъчен кредит по реда на чл. 78 ЗДДС. Изискването доставчикът да уведоми своя клиент, че ще коригира данъчната основа, не противоречи на чл. 185, § 2 и чл. 90, § 1, както и чл. 273 от Директива 2006/112.

Същевременно обаче, в трайната практика на ВАС № 12682/15.12.2023 г., постановено по адм.д. № 2610/2023г; решение № 4143/19.4.2023 г., постановено по адм.д. № 7120/2023 г. на ВАС, както и решение №417/16.01.2023 г. по дело №3607/2022 г. на ВАС, която практика е съобразена и с практиката на СЕС, се приема, че неиздаването на кредитно известие не може да е условие, от което да зависи възстановяването на ДДС в казуси като процесния. Тук следва да се цитира и решението по постановеното на 29 февруари 2024 г. решение по дело С 314/22.

Според решенията на СЕС, докато чл. 90 от директивата урежда правото на доставчика да намали данъчната си основа, когато след сключване на сделката не получи предвидената насрещна престация или получи само част от нея, то чл. 185 се отнася до коригирането на сумите, първоначално приспаднати от другата страна по същата сделка, като тези два члена представляват две страни на една и съща стопанска операция и трябва да се тълкуват съгласувано.

По-конкретно, когато държава членка предвижда, че при определени условия данъчно задълженото лице може да намали данъчната основа след сключване на сделка, тя трябва да приложи, за да гарантира принципа на данъчния неутралитет, чл. 185, пар. 2, втора алинея от Директивата ДДС, така че другата страна по същата сделка на свой ред да коригира размера на подлежащия на приспадане данък (виж Решението на СЕС от 15 октомври 2020 г., Е., С-335/19, т. 37 и т. 38). Т. условие гарантира отстраняването на риска от загуба на данъчни приходи (Решението на СЕС от 18 юни 2009, *Stadeco*, С-566/07, т. 42).

Според т. 35 от Решението на СЕС от 6 декември 2018 по дело С-672/17, *Tratave* в съответствие с изложеното по-горе е посочено, че задължението на данъчно-задълженото лице предварително да съобщи на своя длъжник своето намерение да анулира част или целия ДДС е в съответствие с чл. 90, § 1 и чл. 273 от Директивата ДДС, ако длъжникът е данъчнозадължено лице. Следователно неиздаването на КИ от А1 към фактурите на частни клиенти, които не са регистрирани по ЗДДС, не следва да е пречка за надлежното упражняване на правото му на възстановяване на данъка.

Безспорно изискването в чл. 115, ал. 3 ЗДДС за издаване на КИ е формално изискване (също така и т. 35 от Решение на СЕС по делото *Tratave*). Тъй като разпоредбите на чл. 90, § 1 и чл. 273 от Директивата ДДС не уточняват нито условията, нито

задълженията, които държавите членки могат да предвидят, то последните имат свобода на преценка относно формалностите, които трябва да изпълнят данъчнозадължените лица. Важно е обаче тези формалности да се ограничават до такива, които позволяват да се докаже, че няма да бъде получена изцяло и отчасти данъчната престация и да засягат във възможно най-малка степен целите и принципите на Директивата ДДС. Те не могат да бъдат използвани по начин, който би поставил под въпрос неутралитета на ДДС. В това отношение националните юрисдикции трябва да преценят дали изискванията са такива (виж т. 39 от Решение на СЕС по делото *Almos*; т. 44 от Решение на СЕС по делото *Lombard*; т. 31, т. 33 и т. 34 от Решението на СЕС по делото *Tratave*; т. 38 и т. 39 от Решението на СЕС по делото *У. Лизинг*; т. 35, т. 36 и т. 37 от Решение на СЕС по делото *SCT*).

Например в решението си от 26 януари 2012 г. по дело *C-588/10, Kraft F. P.* СЕС приема, че неутралитетът на ДДС се засяга, когато за доставчика е невъзможно или изключително трудно да получи потвърждение за получаване на коригирана фактура от получателя (т. 38), а в решението си по делото *A P.* приема, че изискването длъжникът да не е загубил качеството си на данъчнозадължено лице също противоречи на чл. 90 от Директива 2006/112, тъй като от това обстоятелство не би възниквал особен риск от избягване на данъци. Освен това изключването на всякаква възможност за намаляване на данъчната основа и възлагане на кредитора на тежестта за ДДС, който не е получил, излиза извън строго определените граници, необходими за постигането на целите, регламентирани в чл. 273 от Директива 2006/112 (т. 27 и т. 28).

В случая, видно от събраните доказателства следва да се приеме, че макар по принцип да е допустимо изискването за издаване на КИ към фактурите с получатели, които са регистрирани по ЗДДС, като условие за надлежното упражняване на правото на възстановяване на ДДС във връзка с частично или пълно неплащане, *то с оглед броя на процесните фактури* това изискване е трудно изпълнимо. Ако се приеме за условие, без което не може да се възстанови неплатен от получателя ДДС, то би се достигнало до изключване на това право на доставчика, което противоречи на принципа на данъчния неутралитет според приетото от СЕС в цитираните по-горе решения. Така и мотивите в решението на ВАС с №417/16.01.2023 г. по дело №3607/2022 г. Освен това, съгласно решенията на СЕС по делата *Di Maura* (т. 27) и *У. Лизинг* (т. 62), ако евентуално все пак се извърши плащане по процесните фактури /от 2012 г./, то няма пречка данъчната основа да се увеличи.

Всичко изложено дотук се отнася обаче само за собствените на А1, както и тези, придобити по правоприемство, вземания, но не и за цедираните.

По делото се установява, че част от вземанията си жалбоподателят е прехвърлил на трето лице. В тази връзка не се констатира да са събирани преки доказателства в ревизионното производство за цедирането, нито пред по-горестоящия административен орган. Едва в съдебното производство видно от ССЕ, се установи, че в счетоводството на жалбоподателя са отразени такива, както и какъв е техният размер – така изложеното по-горе.

Паричните вземания от клиенти представляват финансови активи съгласно СС 32 Финансови инструменти (М. 32 Финансови инструменти). При прехвърляне на вземането чрез цесия цедентът отписва финансовия инструмент и резултатът от сделката се отчита като текущ финансов приход или текущ финансов разход. След отписването им от разчетните регистри (сметки) в разход, освен ако до този момент не

са били вече провизирани като несъбираеми или трудно събираеми, те престават да съществуват като несъбрани вземания. Поради това, от счетоводна гледна точка цедентът не може да претендира вземания от клиенти, които е цедирал, а следователно да претендира и възстановяване на ДДС поради пълно или частично неплащане. С оглед изложеното по-горе, след като жалбоподателят се е лишил от вземанията си изцяло (включващи като размер данъчна основа и ДДС) и ги е продал на трето лице, срещу което е получил договорената цена, то не може да се иска възстановяване на платения ДДС.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че оспорените актове следва да се отменят изцяло. На основание чл. 160, ал. 3 Д. преписката следва да се върне на ревизиращите органи да се произнесе по искането за възстановяване на ДДС в частта, в която е поискано възстановяване на вземанията, чийто давностен срок е изтекъл през 2015 г., т.е. вземанията с падеж от 2012 г.

С оглед изхода от правния спор и направено искане от жалбоподателя, ведно с приложен списък по чл. 80 от ГПК и доказателства към него, и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от жалбоподателя съдебно-деловодни разноски.

По делото се претендират разноски, съобразно списък и с приложени доказателства за плащане от които ДТ- 50 лв.; възнаграждение на вещо лице-1 750 лв. и адвокатско възнаграждение- 76 769,71 лв.

От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокатска защита и представителство, което съдът намира за основателно. С оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, материалния интерес и активното процесуално поведение на процесуалните представители на жалбоподателя, то следва да бъде намалено.

В случая съдът намира, че следва да се съобрази минималния размер, предвиден в чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. ал. 1, т. 6 от Наредбата за адвокатските възнаграждения от 9.07.2004 г., което възнаграждение следва да се определи в размер на 17 395 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба от „А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща](#), ревизионен акт /РА/ №Р-29002920007886-091-001/06.12.2021 г. в частта, потвърдена с решение № 75/17.1.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в която част е постановен отказ за възстановяване на ДДС по **Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/** в общ размер на 2 621 650,69 лв. върху несъбрани вземания за 2015 г. и

ВРЪЩА преписката за произнасяне по искането с вх.№26-А-8216/02.07.2019 г., в частта, в която е поискано възстановяване на ДДС по вземания, с падеж от 2012 г. и чиято давност е изтекла през 2015 г., при спазване тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на „А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК] сумата от 19 195 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 20 973,21 лв. В противен случай жалбата следва да бъде върната.